

Libris

De același autor,

LA EDITURA RAO AU MAI APĂRUT:

Alb infinit
O avere periculoasă
Prin urechile acului
O misiune riscantă
Zbor periculos
Un loc numit libertate
Bani de hârtie
Pe aripi de vultur
Codul zero
Omul din Sankt Petersburg
Printre lei
Codul Rebecca
Al treilea geamăn
Copiii Edenului
Notre-Dame

Trilogia Secolului:

Căderea uriașilor
Iarna lumii
Capătul veșniciei

Seria Kingsbridge:

Stâlpii pământului
O lume fără sfârșit
Coloana de foc
Și a fost seară, și a fost dimineață

KEN FOLLETT

NOAPTEA PESTE OCEAN

CAPITOLUL UNU

Era cel mai romantic avion construit vreodată.

În picioare, pe cheiul din Southampton, la 12.30, în ziua în care a fost declarat războiul, Tom Luther aștepta avionul, cu inima plină de nerăbdare și teamă. Fredona câteva acorduri de Beethoven, iar și iar: prima parte din concertul *Imperial*, o piesă energică, ce se potrivea cu acel moment.

În jurul lui se afla o mulțime de curioși: entuziaștii ai aviației, cu binocluri, copii mici și amatori de curiozități. Luther realizează că aceasta trebuia să fie a noua oară când Pan American Clipper ameriza la Southampton Water, dar senzația de noutate încă nu dispăruse. Avionul era atât de fascinant, de încântător, încât oamenii se îngrămădeau să-l privească până și în ziua în care țara lor intra în război. Lângă același chei se aflau două pacheboturi magnifice, care se înălțau pe deasupra capetelor oamenilor, dar hotelurile plutitoare își pierduseră magia: toată lumea privea spre cer.

Oricum, în timp ce așteptau, toți discutau despre război cu accentul lor englezesc. Copiii erau surescitați de perspective; bărbații vorbeau cu aer de cunoscători,

pe tonuri joase, despre tancuri și artilerie; doar femeile păreau să aibă expresii sumbre. Luther era american și el spera că țara lui se va ține departe de război: nu era treaba lor. În afară de asta, un lucru era clar despre naziști: îi tratau dur pe comuniști.

Luther era om de afaceri, producea țesături de lână și avusese destule necazuri din cauza comuniștilor la țesătoria sa, la un moment dat. Fusese la mâna lor: aproape că îl ruinaseră. Încă era amărât din cauza asta. Magazinul de îmbrăcăminte bărbătească al tatălui său fusese pus la pământ de evreii care îi făceau concurență și, atunci, Luther Wools fusese amenințată de comuniști – dintre care cei mai mulți erau evrei! Atunci, Luther îl întâlnise pe Ray Patriarca și viața lui se schimbaseră. Oamenii lui Patriarca știau cum să-i trateze pe comuniști. Existaseră câteva accidente. Un tip impulsiv își prinsese mâna într-un război de țesut. Un recrutor al sindicatului fusese ucis într-un accident rutier. Doi bărbați care se plâneau despre încălcarea regulamentelor de siguranță fuseseră prinși într-o bătaie, într-un bar, și ajunseseră la spital. O femeie care tot provoca necazuri renunțase la procesul împotriva companiei după ce casa ei luase foc. Toate astea au durat doar câteva săptămâni. De atunci nu mai existaseră tulburări. Patriarca știa ceea ce știa și Hitler: modalitatea de a trata problemele provocate de comuniști era să-i strivești ca pe gândaci. Luther bătea din picior încă fredonând Beethoven.

O șalupă pornise de la docul hidroavioanelor Imperial Airways, dincolo de estuarul râului Hythe, și

trecu de câteva ori peste zona de aterizare, verificând dacă existau resturi plutitoare. Din mulțime se ridica un murmur avid: probabil că avionul se apropia.

Primul care-l văzu fu un băiețel, cu cizme noi, uriașe. Nu avea binoclu, dar vederea lui, de copil de unsprezece ani, era mai bună decât lentilele.

– Vine! strigă el. Vine Clipperul! Arată spre sud-vest. Toată lumea privi într-acolo. La început, Luther nu reuși să vadă decât o formă vagă, ce putea să fie o pasăre, dar, în curând, contururile sale se evidențiază și prin mulțime se răspândi un zumzet de încântare, în timp ce oamenii își spuneau, unul altuia, că băiatul avea dreptate.

Toată lumea îl numea Clipper, dar, tehnic, era un Boeing B-314. Pan American angajase Boeing să construiască un avion capabil să transporte pasageri peste Oceanul Atlantic în condiții de lux și acesta era rezultatul: enorm, maiestuos, incredibil de puternic, un palat zburător. Liniile aeriene recepționaseră deja șase bucăți și mai comandaseră alte șase. În materie de confort și eleganță, erau echivalentul fabuloaselor pachetoturi transatlantice care ancorau la Southampton, dar navele aveau nevoie de patru sau cinci zile ca să traverseze Atlanticul, în timp ce Clipperul putea să încheie voiajul în douăzeci și cinci până la treizeci de ore.

Arată ca o balenă înaripată, gândi Luther, pe când aeronava se apropia. Avea un bot bont, ca de balenă, un corp masiv și o coadă care se îngusta, culminând cu derivatele gemene, montate mai sus. Motoarele uriașe erau încastrate în aripi. Sub aripi se afla o pereche de flotoare

butucănoase, care foloseau la stabilizarea aeronavei când se afla pe apă. Burta avionului avea o muchie ascuțită, asemănătoare carenei unei nave rapide.

Curând, Luther reuși să distingă marile ferestre rectangulare, în două șiruri neregulate, care delimitau puntea inferioară de cea superioară. Sosise în Anglia cu un Clipper, cu exact o săptămână în urmă, așa că era familiarizat cu acesta. Puntea superioară conținea cabina de zbor și cala pentru bagaje, iar puntea inferioară era puntea pasagerilor. În loc de șiruri de scaune, puntea pasagerilor cuprindea o serie de separeuri cu canapele. La orele de masă, separeul principal devenea sală de mese și, în timpul nopții, canapelele erau transformate în paturi.

Totul era astfel conceput încât să-i izoleze pe pasageri de lumea exterioară și de vremea de dincolo de geamuri. Existau mochete groase, iluminat difuz, țesături de catifea, culori relaxante și tapițerie moale. Izolarea fonică foarte bună reducea zgomotul puternicelor motoare la un murmur îndepărtat, reconfortant. Căpitanul era calm și autoritar, echipajul – bine îmbrăcat în uniformele lor Pan American, însoțitorii de zbor permanent – grijulii. Toate nevoile erau satisfăcute: exista permanent mâncare și băutură; orice îți doreai apărea, ca prin magie, tocmai atunci când îți doreai – cușete cu draperiile trase la ora de somn, căpșuni proaspete la micul dejun. Lumea de afară începea să pară ireală, ca un film proiectat pe ferestre, și interiorul avionului părea un întreg univers.

Un astfel de confort nu era ieftin. Drumul dus-întors costa 675 de dolari, jumătate din prețul unei case mici. Pasagerii erau membri ai familiilor regale, vedete de cinema, directori ai marilor corporații și președinți ai unor țări mai mici.

Tom Luther nu era nimic din toate astea. Era bogat, dar muncise din greu pentru banii lui, așa că nu i-ar fi cheltuit, în mod normal, pe un moft. Oricum, fusese nevoit să se familiarizeze cu avionul. I se ceruse să facă o treabă periculoasă, pentru un personaj puternic – într-adevăr, foarte puternic. Nu va fi plătit pentru munca lui, dar să-i datoreze o favoare un om atât de influent era mai valoros decât banii.

Toată povestea putea încă să fie anulată: Luther aștepta un mesaj care să-i dea confirmarea finală. Jumătate din timp era nerăbdător să continue cu povestea asta; cealaltă jumătate spera că nu va trebui să o facă.

Avionul coborî înclinat, având coada mai jos decât botul. Acum se afla destul de aproape și Luther fu izbit de dimensiunile sale uluitoare. Știa că avea 33 de metri lungime, 43 de metri între vârfurile aripilor, dar aceste măsuri erau doar cifre, până când nu vedeai, pe viu, drăcovenia plutind prin aer.

Pentru un moment păru că nu zboară, ci cade și că se va prăbuși în mare, ca o piatră, și se va duce la fund. Apoi păru să rămână suspendat, chiar deasupra suprafeței apei, ca și cum ar fi fost atârnat de un fir, un moment lung, de suspans. În sfârșit, atinse apa, sărind pe suprafața acesteia, stropind peste crestele valurilor, ca

o piatră aruncată tangent, dispersând scurte explozii de spumă. Dar în estuarul adăpostit marea era prea puțin agitată și, o clipă mai târziu, cu o explozie de stropi, ca fumul unei bombe, carena plonjă.

Despică suprafața apei, săpând o brazdă albă în marea verde, trimițând în aer niște curbe gemene de stropi, de fiecare parte. Luther se gândi la o rață sălbatică ce aterizează pe apă cu aripile desfăcute și picioarele strânse. Carena se scufundă mai adânc, măbind perdelele de stropi, care se ridicau în aer, la stânga și la dreapta; apoi începu să se încline în față. Perdeaua de stropi crescua atunci când aeronava se îndreptă, scufundând o parte tot mai mare din burta sa. Viteza se redusese brusc, stropii se transformară în niște valuri calme și aeronava navigă pe mare, ca un vas, ce părea atât de calm de parcă nu îndrăznise niciodată să se ridice în cer.

Luther își dădu seama că își ținuse respirația și expiră, cu un oftat, lung, eliberator. Începu să fredoneze.

Avionul se îndreptă spre pontonul său, acolo unde debarcase și Luther în urmă cu o săptămână. Docul era o plută, special proiectată, cu piloni gemeni. În câteva minute, odgoanele vor fi legate de stâlpi, în fața și în spatele avionului, și acesta va fi tras cu un trolu, cu spatele, la locul lui de parcare dintre piloni. Apoi vor începe să iasă pasagerii privilegiați, pășind din ușă pe suprafața mare a flotoarelor, apoi pe plută și, de acolo, printr-un tunel, pe uscat.

Luther se întoarse, apoi se opri brusc. În picioare, lângă umărul lui, se afla o persoană pe care nu o observase

până atunci: un bărbat cam de înălțimea lui, îmbrăcat într-un costum gri închis și cu melon, care semăna cu un funcționar aflat în drum spre birou. Luther era pe cale să meargă mai departe, când privi din nou. Fața de sub melon nu era cea a unui funcționar. Bărbatul avea fruntea înaltă, ochii albaștri, strălucitori, fălcile lungi și o gură subțire, crudă. Era mai în vârstă ca Luther, în jur de patruzeci de ani, dar avea umerii largi și părea să fie în formă. Arăta chipeș și periculos. Se uita fix în ochii lui Luther.

Luther se opri din fredonat.

Bărbatul spuse:

– Sunt Henry Faber.

– Tom Luther.

– Am un mesaj pentru tine.

Înima lui Luther se opri pentru o clipă. Încearcă să-și ascundă agitația și vorbește pe același ton direct precum celălalt bărbat.

– Bun. Dă-i drumul.

– Omul de care ești atât de interesat se va afla în avion miercuri, când pleacă spre New York.

– Ești sigur?

Bărbatul îl privi dur pe Luther și nu răspunse.

Luther aprobă din cap, sumbru. Deci treaba mergea mai departe. Cel puțin suspansul se terminase.

– Mulțumesc, spuse el.

– Mai e și altceva.

– Ascult.

– A doua parte a mesajului este: nu ne dezamăgi.

Luther inspiră adânc.

– Spune-le să nu se îngrijoreze, zise el, cu o încredere pe care chiar o simțea. Tipul ar putea să plece din Southampton, dar nu va ajunge niciodată la New York.

Imperial Airways avea un terminal pentru hidroavioane chiar dincolo de estuar față de docurile Southampton. Mecanicii de la Imperial făceau întreținerea pentru Clipper, supervizați de un inginer de bord de la Pan American. În această călătorie, inginerul era Eddie Deakin.

Era o muncă uriașă, dar aveau la dispoziție trei zile. După ce-și descărcase pasagerii la Berth 108, Clipperul traversase la Hythe. Acolo, în apă, fu manevrat pe un cărucior, apoi tras pe o pantă înclinată și remorcat într-un hangar enorm, arătând ca o balenă aflată în echilibru pe un cărucior de copii.

Zborul transatlantic era o sarcină dificilă pentru motoare. În etapa cea mai lungă, de la Newfoundland până în Irlanda, avionul se afla în aer timp de nouă ore și în timpul călătoriei de întoarcere, cu vântul din față, aceeași etapă dura șaisprezece ore și jumătate. Oră după oră, combustibilul curgea, bujiile se aprindeau, cei paisprezece cilindri ai fiecărui motor enorm pompau în sus și în jos, neobosiți și elicele de cinci metri diametru tăiau prin nori, și ploaie, și furtuni.

Pentru Eddie, acesta însemna romantismul ingineriei. Era minunat, era uimitor faptul că oamenii puteau să construiască mașini care să lucreze perfect și cu precizie,

oră după oră. Existau atâtea lucruri care ar fi putut să meargă rău, atât de multe piese în mișcare care trebuiau să fie construite cu precizie și asamblate meticolos, astfel încât să nu plesnească, să nu se desprindă, să nu se blocheze sau, pur și simplu, să nu se uzeze în timp ce purtau avionul de patruzeci și unu de tone peste mii de kilometri.

Până miercuri dimineață, Clipperul va fi, din nou, gata să o ia de la cap.

CAPITOLUL DOI

Ziua în care izbucni războiul era o minunată duminică de vară târzie, însorită și plăcută.

Cu câteva minute înainte ca știrile să fie difuzate în eter, Margaret Oxenford se afla în fața marelui conac din cărămidă, care era căminul familiei sale, transpirând ușor în pelerină și pălărie și fumegând pentru că era obligată să meargă la biserică. În partea îndepărtată a satului, singurul clopot din turla bisericii bătea aceeași notă monotonă.

Margaret ura biserica, dar tatăl ei nu-i permitea să rateze slujba, deși avea nouăsprezece ani și era suficient de mare pentru propriile alegeri în materie de religie. În urmă cu vreun an, își adunase curajul să-i spună că ea nu voia să meargă, dar el refuzase să o asculte. Margaret îi spusese: „Nu crezi că este o ipocrizie din partea mea să merg la biserică dacă nu cred în Dumnezeu?” Tatăl ei îi răspunsese: „Nu fi ridicolă”. Înfrântă și furioasă, îi spuse mamei ei că după ce va deveni majoră nu va mai merge niciodată la biserică. Mama îi spusese: „Asta va decide soțul tău, draga mea”. Din punctul lor de vedere, discuția era încheiată, dar Margaret continuase să clocotească de indignare, în fiecare duminică, de atunci încolo.

Sora și fratele ei ieșiră din casă. Elizabeth avea douăzeci și unu de ani. Era înaltă și neîndemânică și nu prea drăguță. Pe vremuri, cele două surori știau totul una despre cealaltă. Până nu demult, fuseseră permanent împreună, timp de ani de zile, pentru că nu mergeau la școală, ci primeau o educație aleatorie, acasă, de la guvernante și preparatori. Întotdeauna își împărtășiseră secretele. Dar în ultima vreme se îndepărtaseră. În adolescență, Elizabeth îmbrățișase valorile rigide, tradiționale, ale părinților lor: era ultraconservatoare, fervent regalistă, oarbă la ideile noi și ostilă la schimbare. Margaret o apucase pe calea opusă. Era feministă și socialistă, interesată de jazz, de pictura cubistă și de versurile albe. Elizabeth considera că Margaret este neloială familiei sale pentru că adopta aceste idei radicale. Margaret era iritată de negliobia surorii ei, dar era și tristă, pentru că nu mai aveau o prietenie atât de strânsă.

Percy avea paisprezece ani. Nu era nici pentru, nici împotriva ideilor radicale, dar era năzdrăvan, în mod natural, și empatiza cu rebeliunea lui Margaret. Colegi de suferință în fața tiraniei tatălui lor, își ofereau reciproc înțelegere și sprijin și Margaret îl iubea foarte mult.

Mama și tatăl lor ieșiră o clipă mai târziu. Tatăl purta o cravată oribilă, portocaliu cu verde. El era, practic, daltonist, dar probabil că mama o cumpărase pentru el. Mama avea părul roșcat și ochii verzi ca marea, pielea creolă și arăta strălucitoare în culori ca portocaliu și verde. Dar tatăl lui Margaret avea părul negru, care începea să încărunțească, și tenul spălăcit; pe el, cravata arăta ca un semn de avertizare pentru ceva periculos.